

Carta del Prelat (novembre 2008)

La carta que Mons. Echevarría escriu mensualment se centra aquesta vegada en el tresor que és l'Església. El Prelat suggereix algunes accions concretes per estimar-la i servir-la.

06/11/2008

Estimadíssims: que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Fa pocs dies va concloure l'Assemblea Ordinària del Sínode dels Bisbes, en la qual he pogut

palpar amb alegria, una vegada més, la unitat i la universalitat de l'Església. M'ha commogut també la confiança en la labor de l'Opus Dei que molts Pares de països molt diversos em manifestaven: bastants donaven gràcies pel servei apostòlic que els fidels i Cooperadors de l'Obra porten a terme en les seves diòcesis, i altres m'urgien a donar començament, com més aviat millor, al treball apostòlic estable en els seus països o regions. He pensat moltes vegades en aquells somnis del nostre Pare, quan ens recordava que ens esperen a molts llocs, mentre resava per la tasca futura.

Davant aquestes manifestacions d'interès i d'afecte, davant tantes crides urgents, em venien al cap amb més insistència aquelles paraules: «Jesús, ànimes!... Ànimes d'apòstol!: són per a tu, per a la teva glòria»[1]. Fem-nos ressò diàriament d'aquest clam que el nostre Pare desitja que

ressoni en els nostres cors, mentre
ens ajuda des del Cel.

Vibrar amb les necessitats de
l'Església, en tots els continents, és i
serà sempre una cosa molt pròpia
dels cristians. Aquesta profunda
actitud del cor es posa especialment
de manifest en el dia d'avui,
solemnitat de Tots Sants. La
solemnitat que celebrem, no només
ens convida a recordar la immensa
munició d'ànimes benaurades; ens
transmet també una invitació a
aprofundir en el misteri de l'Església,
de la qual formem part els qui
peregrinem encara a la terra, aquells
que es purifiquen al Purgatori i
aquells que gaudeixen ja de Déu al
Cel.

No se m'esborra el goig amb què sant
Josepmaria expressava aquesta
veritat. «A la Santa Església —
escrivia en una ocasió— els catòlics
trobem la nostra fe, les nostres

normes de conducta, la nostra oració, el sentit de la fraternitat, la comunió amb tots els germans que ja van desaparèixer i que es purifiquen en el Purgatori —Església purgant—, o amb aquells que gaudeixen ja —Església triomfant— de la visió beatífica, estimant eternament al Déu tres vegades Sant. És l'Església que roman aquí i, al mateix temps, transcendeix la història. L'Església, que va néixer sota el mantell de Santa Maria, i continua —a la terra i al cel— lloant-la com a Mare» [2].

Un dels ensenyaments cabdals de sant Pau tracta precisament sobre la naturalesa de l'Església: ens parla dels deixebles del Senyor, convocats per Déu Pare i reunits per l'Esperit Sant per a constituir el Cos místic de Crist. Benet XVI ho ha subratllat diverses vegades, al llarg d'aquest any dedicat a l'Apòstol dels gentils. Al compàs d'alguns dels seus ensenyaments, us convido a meditar

en aquestes veritats durant les properes setmanes. Com a fruit d'aquesta consideració, espero de Déu que s'acreixi en cadascun de nosaltres l'amor a la nostra Mare l'Església i el desig de servir-la com l'Església vol ser servida, en qualsevol situació en la qual ens trobem.

El Papa ens anima a considerar, abans de res, que «el seu primer contacte [de l'Apòstol] amb la persona de Jesús va tenir lloc a través del testimoniatge de la comunitat cristiana de Jerusalem (...). La història ens demostra que normalment s'arriba a Jesús passant per l'Església» [3]. El Sant Pare comenta que, en ocasions —com li va succeir a Saule—, aquest primer contacte amb l'Església (realitat espiritual i visible al mateix temps) pot resultar «un contacte turbulent. En conèixer el nou grup de creients, es va transformar immediatament en

el seu perseguidor feroç. Ho reconeix ell mateix tres vegades en diferents cartes» [4]. Normalment no té per què succeir així; sobretot, si els cristians procurem reflectir fidelment la figura de Jesús en les nostres paraules i en la nostra conducta. En la via de Damasc, sant Pau va comprendre que «en perseguir l'Església, perseguia Crist. Llavors, Pau es va convertir, al mateix temps, a Crist i a l'Església. Així es comprèn –conclou Benet XVI– per què l'Església va estar tan present en el pensament, en el cor i en l'activitat de sant Pau» [5].

Meditem de nou les paraules de Jesucrist ressuscitat. A la pregunta de Saule —*qui ets tu, Senyor?*—, el Senyor respon: *Jo sóc Jesús, a qui tu persegueixes* [6]. «En el fons, en aquesta exclamació del Ressuscitat, que va transformar la vida de Saule, es troba continguda tota la doctrina sobre l'Església com a Cos de Crist.

Crist no es va retirar al cel, deixant a la terra una multitud de seguidors que duen endavant "la seva causa". L'Església no és una associació que vol promoure certa causa. En ella no es tracta d'una causa. Es tracta de la persona de Jesucrist, que, també com a Ressuscitat, segueix essent "carn". Té "carn i ossos" (Lc 24, 39), com afirma en l'evangelí de sant Lluc el Ressuscitat, davant els deixebles que creien que era un esperit. Té un cos. Està present personalment en la seva Església» [7].

A la llum d'aquestes consideracions, aprofundim més en la realitat que qualsevol ofensa a l'Església —a la seva doctrina, als seus sagraments i institucions, als seus Pastors, especialment al seu Cap visible, el Romà Pontífex— constitueix un menyspreu a Jesucrist mateix. Perquè l'Església que contemplem a la terra, malgrat les flaqueses i errors que arrosseguem els seus membres,

és sempre *l'Església de Déu*, com repeteix Pau innombrables vegades: el Poble que Déu Pare ha convocat a la seva presència; el Cos de Crist, que Jesucrist ha fundat al preu de la seva sang, per a perllongar la seva presència en la història fins al final dels temps; el Temple de l'Esperit Sant, que s'aixeca com el veritable estatge de Déu entre els homes. Amb paraules d'un Pare de l'Església, que va assumir el Concili Vaticà II, «tota l'Església apareix com "un poble reunit en virtut de la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant"» [8].

La Unitat i Trinitat de Déu defineix, doncs, el fonament últim de la realitat i naturalesa íntima de l'Església. Per això, «s'equivocarien greument aquells que intentessin separar una Església *carismàtica* — que seria la veritablement fundada per Crist—, d'una altra jurídica o *institucional*, que seria obra dels homes i simple efecte de

contingències històriques. Només hi ha una Església. Crist va fundar una sola Església: visible i invisible, amb un cos jeràrquic i organitzat, amb una estructura fonamental de dret diví, i una vida sobrenatural íntima que l'anima, sosté i vivifica» [9].

La visió sublim de l'Església, que sant Pau exposa en les seves epístoles, dóna raó de la fortalesa amb què actua quan es posa en joc la seva unitat o la seva universalitat. Als cristians de Corint, propensos a dividir-se en faccions contraposades, els amonesta: *m'han comunicat de vosaltres, germans meus, que entre vosaltres hi ha desavinences. Vull dir que cada un diu: "Jo sóc de Pau". "Doncs, jo, d'Apol·lo". "Jo, de Quefes". "I jo, del Crist". ¿És que el Crist està dividit? ¿Que potser Pau ha estat crucificat per vosaltres, o bé heu estat batejats en el nom de Pau?* [10].

La defensa de la unitat d'aquesta Mare santa es mostra com una passió dominant en la vida de l'Apòstol, com ho fou també la defensa de la seva universalitat. «Des del primer moment —ensenya el Papa— havia comprès que aquesta realitat no estava destinada només als jueus, a un grup determinat d'homes, sinó que tenia un valor universal i afectava tothom, perquè Déu és el Déu de tots» [11]. I així, davant el perill que la primitiva comunitat cristiana quedés tancada en els límits de la Sinagoga, l'anomenat Concili de Jerusalem declara que tots els homes i dones, de qualsevol raça, llengua i nació, estan cridats a una plena incorporació a l'Església de Crist [12], en la qual ja *no hi ha jueu ni grec, no hi ha esclau ni lliure, no hi ha home ni dona: sou un de sol en el Crist Jesús*. [13].

D'aquesta pertinença de l'Església a Crist, prové «el nostre deure de viure

realment de conformitat amb Crist. D'aquí deriven també les exhortacions de sant Pau a propòsit dels diferents carismes que animen i estructuren la comunitat cristiana. Tots es remunten a un únic brollador, que és l'Esperit del Pare i del Fill, sabent que a l'Església ningú no està mancat d'un carisma, perquè, com escriu l'Apòstol, "A cadascú li és donada la manifestació de l'Esperit en bé de tots" (1Co 12, 7)» [14]. És sincerament pietosa la teva petició *pro unitate apostolatus*? Com reses per tots els que gasten la seva existència per l'Església? Saps arribar-te amb l'oració fins a l'últim lloc on es treballa per Crist?

Quantes gràcies hem de donar a Déu per haver volgut que l'Església sigui, al mateix temps, única i tan diversa! I quin respecte hem de mostrar a totes les manifestacions amb les quals l'Esperit Sant vol adornar l'Esposa de Crist! «En l'Església hi ha

diversitat de ministeris, però una és només la finalitat: la santificació dels homes. I en aquesta tasca participen d'alguna manera tots els cristians, pel caràcter rebut amb els Sagraments del Baptisme i de la Confirmació.

Tots hem de sentir-nos responsables d'aquesta missió de l'Església, que és la missió de Crist» [15]. Ningú sobra a l'Església: tots som necessaris. El punt important se centra en la comunió amb el seu Cap visible, amb els Pastors i amb el Poble de Déu sencer, cadascú segons la crida i la gràcia que ha rebut.

En el marc dels ensenyaments eclesiològics de sant Pau, la realitat teològica i jurídica de l'Obra —que és una petita part de l'Església— adquireix tot el seu relleu. M'agrada considerar-ho quan està a punt de finalitzar l' any marià especial que vaig convocar per a commemorar les noces de plata de l'erecció pontifícia de la prelatura. La labor apostòlica

de l'Opus Dei —dels seus fidels laics i dels seus sacerdots— és necessàriament una col·laboració a la vitalitat pastoral de les Esglésies particulars en les quals la Prelatura viu i actua.

Així ho recordava amb afecte immens el Servent de Déu Joan Pau II, quan, parlant de la «naturalesa jeràrquica de l'Opus Dei», afegia: «la pertinença dels fidels laics tant a la seva Església particular com a la Prelatura, a la que estan incorporats, fa que la missió peculiar de la Prelatura conflueixi en el compromís evangelitzador, tal com va preveure el Concili Vaticà II al plantejar la figura de les prelatures personals» [16].

És un senyal més de quelcom que Benet XVI subratllava recentment: «*”L'Església de Déu”* no és només la suma de diferents Esglésies locals, sinó que les diverses Esglésies locals

són al seu torn realització de l'única Església de Déu. Totes juntes són "l'Església de Déu", que precedeix a les Esglésies locals, i que s'expressa, es realitza, en elles» [17]. I l'Opus Dei, al servei de l'Església, del Romà Pontífex i de totes les ànimes, compleix aquesta finalitat com una de les institucions que el Romà Pontífex pot erigir per a realitzar tasques pastorals peculiars, que, «*en quant a tals*, pertanyen a l'Església universal, encara que els seus membres són també membres de les Esglésies particulars on viuen i treballen (...). Això no només no lesiona la unitat de l'Església particular fundada en el Bisbe, sinó que per contra contribueix a donar a aquesta unitat la diversificació interior pròpia de la comunió» [18].

En aquest sentit, em dóna alegria comunicar-vos que ja s'ha començat el treball apostòlic estable a Indonèsia; i que està molt pròxim, si

Déu vol, el moment que s'obrirà el primer Centre a Bucarest. També es prepara el començament de la labor estable a Bulgària i a Corea: a la vostra oració i a la dels qui participen de la labor de l'Obra encomano l'expansió apostòlica a aquests llocs i a tants d'altres.

Seguint les petjades del nostre Pare, he anat a resar davant la imatge de la Medalla Miraculosa de la Rue du Bac, a París. Allà he presentat la vostra oració a Santa Maria, perquè Ella ens ajudi a realitzar el gran miracle de convertir la vida corrent en santedat heroica. Recorrem aquests últims dies de l'any marià, i tot el temps de la nostra vida, ben agafats a la mà de la Verge, donant compliment a la indicació que va dirigir als servents a Canà: *feu el que Ell us digui* [19]. Intentem imitar aquells criats, amb la voluntat —totes i tots— de respondre *usque ad summum*, totalment, amb oració i treball.

No acabo sense demanar-vos, una vegada més, que us uniu a les meves intencions, especialment en la Santa Missa. En aquests dies, reseu pels germans vostres a qui administraré el diaconat, a Roma, el proper 22 de novembre, vigília de la solemnitat de Crist Rei.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de novembre de 2008.

[1] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 804.

[2] Sant Josepmaria, Homilia *La finalitat sobrenatural de l'Església*, 28-V-1972.

[3] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 22-XI-2006.

[4] *Ibíd.*

[5] *Ibíd.*

[6] Ac 9, 5.

[7] Benet XVI, *Homilia en la inauguració de l'any paulí*, 28-VI-2008.

[8] Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 4; cf. Sant Cebrià, *Tractat sobre el Parenostre*, 23.

[9] Sant Josepmaria, *Homilia La finalitat sobrenatural de l'Església*, 28-V-1972.

[10] 1 Cor 1, 11-13.

[11] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 25-X-2006.

[12] Cf. Ac 15, 23-29.

[13] *Gal* 3, 28.

[14] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 22-XI-2006.

[15] Sant Josepmaria, Homilia *Lleialtat a l'Església*, 4-VI-1972.

[16] Joan Pau II, *Discurs als participants en unes Jornades d'estudi sobre la Carta apostòlica "Novo millennio ineunte"*, 17-III-2001.

[17] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 15-X-2008.

[18] Congregació per a la Doctrina de la Fe, Carta *Communiois notio*, 28-V-1992, n. 16.

[19] Jo 2, 5.